

[Erik Eriksen.]

række spørgsmål, og disse spørgsmål blev dagen efter, altså den 9. marts, afgivet til ministeriet. Der blev stillet 9 spørgsmål, og foreløbig er kun de 6 besvaret. Disse besvarelser er kommet i skrivelser af henholdsvis 24. april og 23. maj; men det ærede medlem vil vide, at endnu mangler der svar på flere centrale spørgsmål. Jeg kan sige til det ærede medlem, at venstre og det konservative folkeparti ønsker, at spørgsmålet om organisationstvung m. v. fortsat skal behandles, og at vi snarest vil søge udvalget herom gennedsat.

Så rettede det ærede medlem et spørgsmål om de bidrag, vi modtager — jeg tror, det var sådan, det ærede medlem udtrykte sig. Jeg har tidligere svaret det ærede medlem på lignende spørgsmål; jeg sagde dengang bl. a., at den alt overvejende del af de beløb, vi har til rådighed inden for venstre, får vi igennem vore organisationer, hovedsagelig ved et organisationsarbejde, der bygger på frivillige bidrag på 5 kr. og 10 kr. I øvrigt kan jeg svare det ærede medlem, at vi aldrig har modtaget så meget som en femøre, der var klausuleret til bestemte standpunkter, aldrig nogen sinde, og det må vel være det, der er det væsentlige.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards tale kan jo ellers nok give anledning til en og anden bemærkning. For mig at se var det, som om det ærede medlem i forgårs slog alle tidligere rekorder, og det betyder dog noget. Jeg tør nok sige, at hvis nogen er i gang med valgforberedelser, så er det det ærede medlem. Jeg kan imidlertid love det ærede medlem, at jeg nok skal gøre, hvad jeg kan for, at hans tale kommer ud i de størst mulige kredse. (*Bertel Dahlgaard*: Det er den kommet!). Ja men jeg skal alligevel gøre, hvad jeg kan, selv om mine evner måske ikke er så store; for når man står over for noget af den art, som jeg nu skal kommentere, har vi vel en fælles interesse deri.

Det mest karakteristiske ved det ærede medlems tale var vel nok dette, at den var et opgør med tidligere regeringer og med tidligere politik, endog helt tilbage i tiden til det gamle højres dage. Når man hører en sådan tale, sidder vi andre — vi, som ikke kan svare til de ideale krav og til den moral, der ligesom hæver sig op over parti-

politikken, helt derop, hvor det egoistisk-jordbundne er afløst af noget næsten forklaret — tilbage med en underlig flov smag i munden og stiller det spørgsmål: hvorfor i al verden siger det ærede medlem dog slet ikke noget om den regering og den politik, han har haft en så afgørende indflydelse på? Det ærede medlem kan jo nok så meget forsikre, at han er modstander af at dele op, som det ærede medlem siger, i to blokke. Forholdet er jo dog det, at det ærede medlem de sidste tre år har tilhørt og gjort sit arbejde i den ene blok. Det gjorde det ærede medlem også ved sin tale i forgårs. Så er det, jeg spørger, om det ærede medlem har kræfter til at stå frit i fremtiden; det er det, der er spørgsmålet.

Der er jo ingen herinde, som ikke har den største respekt for det ærede medlems store indsigt og viden; men selv en mand med sådanne evner kan jo komme ud for opgaver, der er større, end de kan magtes. Et eksempel på en sådan opgave leverede den radikale ordfører med sit forsøg i forgårs på at forsvare den siddende regering. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har jo også tidligere forsøgt at forgylde regeringens politik, også dens pengepolitik. I sin tale i forgårs leverede det ærede medlem et forsvar for regeringens valutapolitik, og derom må jeg sige, at det ærede medlem overraskede mig ikke så helt lidt. Se, jeg er ikke nationaløkonom, men når jeg hører det ærede medlems manipulationer med Marshallbeløb og valutareserver i perioden fra 1950 til 1953, må jeg oprigtigt talt sige, at jeg til en vis grad savner ord til at karakterisere min manglende evne til at forstå dem. Jeg er som sagt ikke nationaløkonom, kun almindelig lægmand, men alligevel falder det mig svært at tro, at der findes nogen anden nationaløkonom, der vil godtage nationaløkonomen det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards betragtninger i dette konkrete tilfælde.

Kendsgerningen er som bekendt den, at den forrige regering afleverede valutareserverne adskillige hundrede millioner kroner bedre, end da den modtog dem. Så langt er vi enige. Den nuværende regering derimod har forringet sin arv med ca. 600 mill. kr. Det ærede medlem har åbenbart ment, at her var et af de tilfælde, hvor kendsgernin-